

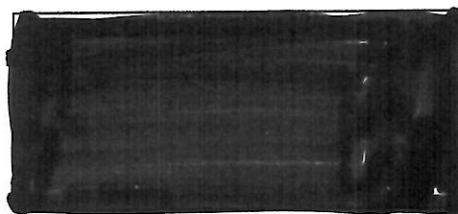
Obec Držovice, ul. SNP 71/37, 796 07 Držovice

Tel. 582 333 398

IČ: 75082144

e-mail: obec@drzovice.cz

Datum: 15. 4. 2021

Č. j.: OÚ/254/2021-HO

Vyřizuje: Jaroslav Studený

15. 04. 2021

Věc: Poskytnutí informace dle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

dne 13. 3. 2020 byl příslušnému správnímu orgánu – Obecnímu úřadu v Držovicích doručena Vaše žádost o poskytnutí informací dle z.č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 13. 3. 2020.

Ve své žádosti jste požadoval, cituji: „poskytnutí informací včetně dokladů zachycujících: - výsledek obcí požadovaného auditu na hospodaření předešlého vedení obce (viz. Schválení tohoto kroku zastupitelstvem obce Držovice po mimořádných volbách v roce 2017), tj. včetně fyzické nebo elektronické kopie auditu.

Z důvodů usnesení č.j.: KRPM-78949228/TČ-2020141281, již Vám lze tuto informaci poskytnout.

Na základě výše uvedeného Vám Obec Držovice poskytuje požadovanou informaci vytvořenou kopií forenzního auditu ze dne 27.8.2018.

Jaroslav Studený
Starosta obce Držovice

OBEC DRŽOVICE
PSČ 796 07
okr. Prostějov

-/-

OBEČNÍ ÚŘAD DRŽOVICE
SPISOVNÍ
Č. j. 00/213/2021-40
DOŠLO 01. 04. 2021
HOD/MIN 11:45
POČET LISTŮ 10
POČET PŘÍLOH 1
SKART. ZNAK VI

Olomoucký kraj
Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor majetkový, právní a správních činností
Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

Sp.zn.: KÚOK/40439/2020
č.j. KUOK 36217/2021
počet stran/listů/příloh: 10/5/0

V Olomouci dne 1. 4. 2021

Oprávněná úřední osoba pro vyřizování: Mgr. Kateřina Bartošová
Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Mgr. Šárka Calábková

Rozhodnutí

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor majetkový, právní a správních činností (dále jen „odvolací orgán“ nebo „nadřízený orgán“) příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o odvolání [redacted] jen „odvolatel“ nebo „žadatel“, ze dne 15. 3. 2021, které bylo odvolacím orgánem předloženo dne 22. 3. 2021 a které směřuje proti rozhodnutí obce Držovice vydanému na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“ nebo „InfZ“), takto:

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí obce Držovice jako povinného subjektu č.j. OÚ/132/2021-HO ze dne 26. 2. 2021 **zrušuje a věc se vrací** tomuto povinnému subjektu k novému pojednání.

O d ů v o d n ě n í

Odvolací orgán obdržel dne 22. 3. 2021 od obce Držovice (dále jen „povinný subjekt“) odvolání odvolatele směřující proti rozhodnutí tohoto povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, a to spolu se spisovým materiálem týkajícím se dané věci.

Ze spisového materiálu vyplývá, že se odvolatel svým podáním ze dne 13. 3. 2020, doručeným povinnému subjektu téhož dne a zaevidovaným pod č.j. OÚ/171/2020, obrátil na povinný subjekt se žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž požadoval, cituji: „poskytnutí informací včetně dokladů zachycujících:

- Výsledek obcí požadovaného auditu na hospodaření předešlého vedení obce (viz. Schválení tohoto kroku zastupitelstvem obce Držovice po mimořádných volbách v roce 2017), tj. včetně fyzické nebo elektronické kopie auditu.“

Povinný subjekt následně zaslal odvolateli dne 27. 3. 2020 dopis datovaný ke dni 25. 3. 2020 a označený jako „Sdělení na žádost o poskytnutí informací dle z.č. 106/1999 Sb. ze dne 13. 3. 2020“.

Na tento dopis reagoval odvolatel podáním stížnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 1. 4. 2020, která byla povinnému subjektu doručena dne 6. 4. 2020.

Dne 8. 4. 2020 předložil povinný subjekt uvedený opravný prostředek žadatele spolu se spisovým materiálem odvolacímu orgánu k rozhodnutí. Odvolací orgán vyhodnotil předmětný opravný prostředek ze dne 1. 4. 2020 jako odvolání a rozhodl o něm svým rozhodnutím č.j. KUOK 43069/2020 ze dne 22. 4. 2020, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání. Rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 23. 4. 2020.

Dne 27. 5. 2020 obdržel povinný subjekt stížnost odvolatele datovanou k témuž dni a zaevidovanou povinným subjektem pod č.j. OÚ/333/2020-HO proti nečinnosti povinného subjektu. Podanou stížnost vyřídil povinný subjekt autoremedurně, a to tak, že rozhodl o odmítnutí žádosti prostřednictvím dokumentu č.j. OÚ/171/2020 ze dne 3. 6. 2020.

S postupem povinného subjektu odvolatel nesouhlasil a odmítnutí žádosti napadl odvoláním datovaným ke dni 16. 6. 2020, které bylo doručeno povinnému subjektu téhož dne a zaevidováno pod č.j. OÚ/388/2020-HO. Odvolání bylo spolu se spisovým materiálem předloženo odvolacímu orgánu dne 17. 6. 2020.

Odvolací orgán vyhodnotil daný dopis povinného subjektu ze dne 3. 6. 2020 jako správní rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu a dne 30. 6. 2020 vydal rozhodnutí č.j. KUOK 72988/2020 o výše uvedeném odvolání ze dne 16. 6. 2020. Tímto rozhodnutím odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu ze dne 3. 6. 2020 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 7. 2020.

Následně povinný subjekt vydal nové rozhodnutí o odmítnutí předmětné žádosti odvolatele, tj. rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020, č.j. OÚ/465/2020. Odvolatel s tímto postupem povinného subjektu nesouhlasil a rozhodnutí napadl odvoláním datovaným ke dni 23. 7. 2020, které bylo dle podacího razítka doručeno povinnému subjektu téhož dne a zaevidováno pod č.j. OÚ/493/2020-Ho.

Dne 30. 7. 2020 postoupil povinný subjekt toto odvolání spolu s dalším spisovým materiálem odvolacímu orgánu. Odvolací orgán vydal dne 7. 8. 2020 rozhodnutí č.j. KUOK 87329/2020 o výše uvedeném odvolání ze dne 23. 7. 2020. Tímto rozhodnutím odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu ze dne 14. 7. 2020 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Předmětné rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 11. 8. 2020.

Následně se stěžovatel dne 24. 9. 2020 obrátil na povinný subjekt se stížností na postup při vyřizování předmětné žádosti o informace ze dne 13. 3. 2020. Dne 13. 10. 2020 byla tato stížnost spolu s dalším spisovým materiálem postoupena nadřízenému orgánu. Nadřízený orgán dne 27. 10. 2020 vydal rozhodnutí č.j. KUOK 111862/2020 o výše uvedené stížnosti a přikázal povinnému subjektu danou žádost o informace ze dne 13. 3. 2020 vyřídít v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím.

Povinný subjekt dne 9. 11. 2020 vydal rozhodnutí č.j. OÚ/729/2020 o odmítnutí předmětné žádosti o informace. Toto rozhodnutí bylo odvolateli doručeno dne 11. 11. 2020. Odvolatel s tímto rozhodnutím povinného subjektu nesouhlasil a podal proti němu dopisem ze dne 24. 11. 2020, doručeným povinnému subjektu dne 25. 11. 2020, včasné odvolání. Dne 2. 12. 2020 postoupil povinný subjekt toto odvolání spolu s dalším spisovým materiálem odvolacímu orgánu.

Odvolací orgán vydal dne 15. 12. 2020 rozhodnutí č.j. KUOK 129199/2020 o výše

uvedeném odvolání ze dne 24. 11. 2020. Tímto rozhodnutím odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu ze dne 9. 11. 2020 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Předmětné rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 19. 12. 2020.

Následně povinný subjekt vydal nové rozhodnutí o odmítnutí předmětné žádosti odvolatele, tj. rozhodnutí ze dne 4. 1. 2021, č.j. OÚ/004/2021. Odvolatel s tímto postupem povinného subjektu nesouhlasil a rozhodnutí napadl odvoláním datovaným ke dni 20. 1. 2021, které bylo dle podacího razítka doručeno povinnému subjektu téhož dne a zaevidováno pod č.j. OÚ/047/2021-Ho.

Dne 27. 1. 2021 postoupil povinný subjekt toto odvolání spolu s dalším spisovým materiálem odvolacímu orgánu. Odvolací orgán vydal dne 8. 2. 2021 rozhodnutí č.j. KUOK 13309/2021 o výše uvedeném odvolání ze dne 20. 1. 2021. Tímto rozhodnutím odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu ze dne 4. 1. 2021 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Předmětné rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 12. 2. 2021.

Následně povinný subjekt vydal nové rozhodnutí o odmítnutí předmětné žádosti odvolatele, tj. rozhodnutí ze dne 26. 2. 2021, č.j. OÚ/132/2021-HO. Odvolatel s tímto postupem povinného subjektu nesouhlasil a rozhodnutí napadl odvoláním datovaným ke dni 15. 3. 2021, které bylo dle podacího razítka doručeno povinnému subjektu téhož dne a zaevidováno pod č.j. OÚ/166/2021-HO.

Dne 22. 3. 2021 postoupil povinný subjekt toto odvolání spolu s dalším spisovým materiálem odvolacímu orgánu.

Po prostudování spisového materiálu a posouzení právně relevantních skutečností dospěl nadřízený orgán k následujícím zjištěním a závěrům.

Za zcela zásadní v rámci přezkoumávaného rozhodnutí je nutno považovat přístup povinného subjektu k institutu tzv. dotčených osob. Odvolací orgán zdůrazňuje, že ve všech svých předcházejících rozhodnutích, ve kterých přezkoumával jednotlivá rozhodnutí povinného subjektu ve věci předmětné žádosti o informace, na tento institut upozorňoval a nabádal povinný subjekt, aby se jím v průběhu dalšího vyřizování předmětné žádosti o informace řádně zabýval. Avšak ani v nyní přezkoumávaném případě se povinný subjekt touto otázkou téměř nezabýval. Povinný subjekt zmiňuje pouze komunikaci se společností WARIDO Audit s.r.o., což je doloženo i příslušným dokumentem v předloženém spisovém materiálu. Žádné další dotčené osoby však ve spisovém materiálu identifikovány ze strany povinného subjektu nejsou a ani nic nenasvědčuje tomu, že by některé z dotčených osob bylo nyní přezkoumávané rozhodnutí povinného subjektu ze dne 26. 2. 2021 zasláno (a to ani společnosti WARIDO). Jak již odvolací orgán konstatoval ve svém předcházejícím rozhodnutí ze dne 8. 2. 2021, kdy mu byl v rámci spisového materiálu postoupen i předmětný audit, existuje zde nepochybně řada dalších dotčených osob.

Odvolací orgán zdůrazňuje, že k institutu tzv. dotčených osob v rámci vyřizování žádostí o informace podle InfZ se již několikrát shodně vyslovila i judikatura, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 189/2014-48 ze dne 17. 12. 2014 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014, který uvádí: „*Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od*

správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine. Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná – je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případné vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup. Komunikace mezi povinným subjektem a dotyčnou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo ohroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených lhůtách (§ 14 a 15 zákona o svobodném přístupu k informacím). ...Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v případě vydání odmítavého rozhodnutí se „v tomto okamžiku“ stávají dotčené osoby účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu a tudíž musí povinný subjekt těmto osobám takového rozhodnutí oznámit. Ignorování dotčených osob ze strany povinného subjektu představuje jednoznačně důvod pro zrušení daného rozhodnutí odvolacím orgánem.

Odvolací orgán tak dodává, že při absenci identifikace dotčených osob ze strany povinného subjektu nemůže z jemu dostupných podkladů tuto identifikaci provést sám, a proto své rozhodnutí o odvolání zasílá pouze společnosti WARIDO, která již byla dříve z jeho stany a nyní i ze strany povinného subjektu identifikována. Při novém vyřizování předmětné žádosti odvolatele se tedy musí povinný subjekt danou otázkou zabývat (tj. zkoumat existenci dotčených osob a jednat s nimi výše uvedeným způsobem).

Napadené rozhodnutí tak nenaplnuje požadavky kladené na ně zákonem, a to z důvodu, že nebylo s dotčenými osobami jednáno tak, jak býti mělo, a také z důvodu nedostatečné identifikace dotčených osob ve spise, která tak neumožňuje odvolacímu orgánu doručovat těmto osobám v souladu se správním řádem. Odvolacímu orgánu tedy nezbyvá než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

V rámci zásady procesní ekonomie se pak odvolací orgán věnoval i dalším aspektům daného rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

Předmětná žádost o informace je ve výroku napadeného rozhodnutí odmítána podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak povinný subjekt uvádí: „Dne 1. 7. 2020 Obec Držovice podala trestní oznámení na neznámého pachatele k Okresnímu státnímu zastupitelství v Prostějově, které je zaevidováno pod sp. zn. ZN 4116/2020. Dotčený forenzní audit ze dne 27. 8. 2018 je **jedním ze stěžejních důkazů přiložených k tomuto trestnímu oznámení**, kdy skutečnosti uvedené v tomto auditu jsou stále předmětem prověřování OČTŘ, jelikož jde o věc složitou a rozsáhlou, kdy OČTŘ stále zajišťují další důkazní materiály a zajišťují podaná vysvětlení různých osob.

Obsah trestního oznámení ze dne 1. 7. 2020 téží převážně skutečnosti zjištěné a uváděné v předmětném auditu, proto správní orgán požádal o vyjádření OČTŘ dne 12. 10. 2020, zda je možné poskytnout žadateli informaci v poskytnutí výše uvedeného forenzního auditu. OČTŘ sdělily dne 3. 11. 2020, že probíhá trestní řízení a doposud nedošlo k zahájení trestního stíhání žádné osoby kdy, toto vyjádření OČTŘ bylo žadateli zasláno na vědomí s rozhodnutím, o odmítnutí poskytnutí informace. Povinný subjekt dne 26. 2. 2021 opět znovu oslovil kompetentní policejní orgán s tím, zda je možné poskytnout žadateli informaci v poskytnutí výše uvedeného forenzního auditu a současně se tím nedopustil maření spravedlnosti. “

Součástí postoupeného spisového materiálu je žádost povinného subjektu ze dne 12. 10. 2020 adresovaná Policii ČR a sdělení Policie České republiky ze dne 3. 11. 2020. Uvedené dokumenty měl odvolací orgán k dispozici již v případě rozhodování o předcházejících odvoláních ze dne 24. 11. 2020 a ze dne 20. 1. 2021. Spisový materiál rovněž obsahuje žádost o sdělení ze dne 26. 2. 2021 adresovanou ze strany povinného subjektu Policii ČR, která obsahuje dotazy, zda stále probíhá prověřování či v jaké fázi se nachází trestní řízení, co je předmětem trestního řízení a zda by došlo ze strany povinného subjektu k maření spravedlnosti, kdyby poskytl žadateli dotčený audit. Spisový materiál pak dále obsahuje písemnost ze dne 4. 3. 2021 adresovanou Policií ČR povinnému subjektu, ve které je uvedeno: „V souladu s Vaší žádostí ze dne 26. 2. 2021 (č.j. žádosti neuvedeno) Vám sděluji, že pod č.j. KRPM-78949/TČ-2020-141281 na zdejší součásti Policie ČR, oddělení hospodářské kriminality Prostějov, v souladu s ust. § 158 odstavec 3 tr. řádu stále probíhá trestní řízení ve stádiu prověřování, a to ve věci Vašeho trestního oznámení pod OÚ/431/2020 ze dne 1. 7. 2020.

Do dnešního dne nebylo v dané věci zahájeno trestní stíhání žádné osoby. Předmětem trestního řízení je komplexní prověřování obsahu Vašeho trestního oznámení a forenzního auditu, který je přílohou předmětného trestního oznámení. K poslednímu Vašemu dotazu lze konstatovat, že není vhodné zveřejňovat skutečnosti, které jsou součástí Vašeho trestního oznámení včetně příloh, a to do doby ukončení prověřování a následného meritorního rozhodnutí policejního orgánu. “

Součástí postoupeného spisového materiálu je rovněž i předmětné trestní oznámení č. j. OÚ/431/2020 ze dne 1. 7. 2020.

V souvislosti s uvedenými dokumenty je nutno upozornit na skutečnost, že žádost o sdělení adresovaná Policii ČR je datována ke stejnému dni jako přezkoumávané rozhodnutí, tj. 26. 2. 2021 a sdělení na tuto žádost je datováno ke dni 4. 3. 2021. Předmětné sdělení Policie tedy nemohl mít povinný subjekt v době vydání předmětného rozhodnutí k dispozici. Nicméně dané sdělení Policie ČR ze dne 4. 3. 2021 de facto potvrdilo, že předmětné trestní řízení stále probíhá, respektive že probíhalo v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí, a tak se shoduje s tvrzením povinného subjektu o tom, že trestní řízení na základě jeho trestního oznámení ze dne 1. 7. 2020 stále probíhá.

Dále se pak Policie ČR jednoznačně vyjádřila k předmětu daného trestního řízení, když uvedla, že jeho předmětem je komplexní prověřování obsahu daného trestního oznámení a forenzního auditu, který je přílohou předmětného trestního oznámení. Obsah trestního oznámení ze dne 1. 7. 2020 pak odpovídá svým obsahem tvrzení povinného subjektu, že obsah trestního oznámení ze dne 1. 7. 2020 těží převážně skutečnosti zjištěné a uváděné v předmětném auditu.

Odvolací orgán tedy dospěl k závěru, že na základě podkladů obsažených ve spisovém materiálu, lze považovat za prokázané, že předmětný audit je *informací o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení* v souladu s § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dále pak odvolací orgán přezkoumal skutečnost, zda se povinný subjekt dostatečně zabýval i dalším znakem daného zákonného důvodu pro odmítnutí žádosti zakotveného v § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, tj. nejen skutečností, zda se požadovaná informace týká probíhajícího trestního řízení, ale také tím, zda by poskytnutí dané informace ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.

Povinný subjekt ve druhém a třetím odstavci na straně 2 přezkoumávaného rozhodnutí jako důvod zmaření účelu trestního řízení uvádí povinnost zveřejnit informaci, kterou na základě žádosti poskytne, (tedy v daném případě by se jednalo o předmětný audit) na úřední desce. K tomuto je nutno uvést, že daná problematika je upravena v § 5 odst. 3 InfZ, podle kterého *do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah.* Tento úkon povinného subjektu tedy nastupuje v zákonem stanovené lhůtě po poskytnutí informace žadateli. Nejedná se tedy již o samotné poskytnutí informace, ale o navazující úkon povinného subjektu, který je povinnému subjektu přikázán zákonem. Tento úkon nelze jistě chápat izolovaně a je nutno vyhodnotit důsledky tohoto úkonu v rámci rozhodování, zda určitou informaci poskytnout či nikoliv. Je však nutno upozornit na skutečnost, že citované ustanovení InfZ neznamena absolutní povinnost zveřejnit bezesbýtku veškeré poskytnuté informace a že je třeba dbát na ochranu např. osobních údajů. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 88/2019-29 ze dne 27. 5. 2020 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 240/2018-40 ze dne 6. 2. 2019).

V uvedeném rozsudku č.j. 2 As 88/2019-29 ze dne 27. 5. 2020 Nejvyšší správní soud upozorňuje: „že se zveřejněním (konkrétnímu žadateli) poskytnuté informace počítá § 5 odst. 3 daného zákona, dle něž do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost musí povinný subjekt takovou informaci zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. V případě zveřejnění již poskytnuté informace sice platí, že *„i tato forma následného zveřejnění představuje zpracování osobních údajů, které musí splňovat požadavky zákona o ochraně osobních údajů.* Posouzení, zda ochrana osobních údajů omezuje poskytnutí určité informace žadateli na žádost, je proto třeba činit i s ohledem na to, že informace se dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím stane informací přístupnou komukoliv, nikoliv jen žadateli“ (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, čj. 6 As 240/2018-40). Stejně tak již Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud není skupina údajů, které dotčenou osobu identifikují, potřebná z hlediska naplnění účelu § 5 odst. 3 informačního zákona, je při zveřejňování již poskytnuté informace způsobem umožňujícím dálkový přístup „úplná či částečná anonymizace odůvodněna právě tehdy, pokud by jinak došlo k neodůvodněnému a nepřijatelnému zveřejnění

osobních údajů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2019, čj. 9 As 242/2019-47).“

Odborná literatura pak doporučuje obezřetný přístup při zveřejňování poskytnutých informací a dokonce hovoří o provedení testu proporcionality před samotným zveřejněním poskytnuté informace, když uvádí: „V určitých situacích ovšem může být zveřejnění plného textu poskytnuté informace sporné....je vhodné v této souvislosti test proporcionality použít a v každém případě individuálně vážit, zda oprávněně poskytnuté osobní údaje či jiné informace na žádost konkrétnímu žadateli je rovněž „ústavně přípustné“ zveřejnit. Ke zveřejnění by nemělo navzdory výslovnému ustanovení zákona dojít, pokud by mohlo vést prima facie k podstatnému (neproporčnímu) zásahu do některého ústavního práva (práva na ochranu osobních údajů, práva na ochranu majetku apod.). V takovém případě je možné s odkazem na „převahu“ tohoto ústavního práva nad právem na informace od postupu podle § 5 odst. 3 Svlnf upustit, resp. zveřejnit jen doprovodnou informaci, která by pouze v obecné rovině popsala poskytnuté informace.“ Furek, A., Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy. 2. vydání, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 340-341).

Vzhledem k výše uvedenému nelze tedy jednoznačně mít bez dalšího za to, že když je informace poskytnuta, musí být také v celém rozsahu zveřejněna. Poskytnutí informace konkrétnímu žadateli nelze směřovat s plněním povinnosti zveřejnit poskytnutou informaci na úřední desce. **Z tohoto důvodu nelze tvrzenou povinnost zveřejnit případně poskytnutou informaci na úřední desce považovat za takové „poskytnutí informace“, které by ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, které předpokládá § 11 odst. 4 písm. a) InfZ .** Zveřejnění a poskytnutí informace spolu souvisí, avšak ke zveřejňování nedochází absolutně. Lze si totiž představit situaci, že určitá informace bude na základě žádosti poskytnuta, avšak nebude již zveřejněna v plné šíři nebo bude poskytnuta pouze doprovodná informace. **Nadřízený orgán tedy nemůže akceptovat tuto část argumentace povinného subjektu.**

V druhém odstavci rovněž povinný subjekt dává případné zveřejnění auditu do souvislosti s ujednáním se společností WARIDO, která je autorem předmětného auditu. K tomuto je nutno uvést, že jelikož povinný subjekt de facto vytvořil konstrukci, že poskytnutí znamená automaticky bez výjimky i zveřejnění, tak vlastně ujednání s danou firmou staví do role dalšího důvodu pro odmítnutí žádosti. Tento důvod však není vyjádřen ve výroku napadaného rozhodnutí. **V této části tedy odůvodnění rozhodnutí neodpovídá jeho výroku, a tudíž je v dané části rozhodnutí zmatečné a pro odvolací orgán nepřezkoumatelné.**

Ve třetím odstavci na straně 2 přezkoumávaného rozhodnutí pak povinný subjekt uvádí: „Osoba žadatele je osobou blízkou osobě, která byla po poměrně dlouhou dobu ve vedení povinného subjektu, kdy právě samotný forenzní audit se zaměřuje na jednání za roky, kdy byla ve vedení osoba blízká samotného žadatele. Poskytnutím požadované informace žadateli by mohlo dojít ke zmaření získání důležitých důkazů pro objasnění skutečnosti, zda byla skutečně porušena trestně právní norma neurčenou osobou (následně zjištěnou OČTŘ), jak je na to poukazováno v samotném trestním oznámení ze strany povinného subjektu.“ Odvolatel ve své žádosti nijak nezpochybňuje vazbu na osobu blízkou, naopak v odvolání podotýká, že tato skutečnost je povinnému subjektu známa již od podání žádosti. K tomuto odvolací orgán uvádí, že vzhledem k obsahu předmětného trestního oznámení a požadovaného auditu dospěl k závěru, že výše popsaná skutečnost vzhledem k dalším okolnostem projednávaného případu je takového charakteru, že by poskytnutí dané informace žadateli ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces. Tento závěr odvolacího orgánu vychází rovněž

z vyjádření Policie ČR ze dne 4. 3. 2021, kde se již Policie ČR výslovně vyjádřila (na rozdíl od předchozího vyjádření) k dotazu povinného subjektu, zda by poskytnutím informace žadateli došlo k maření spravedlnosti, proti poskytnutí informace. (Skutečnost, že Policie ČR v svém vyjádření použila výraz „zveřejnění“ není podstatná, neboť je zde markantní přímá vazba odpovědi na dotaz k možnosti poskytnutí. Rozlišení zveřejnění poskytnuté informace na úřední desce a poskytnutí konkrétnímu žadateli, je nepochybně z pohledu orgánů činných v trestním řízení nepodstatné, neboť v obou případech jde o zpřístupnění podkladu z trestního řízení třetí osobě.

Je tedy možno konstatovat, že i druhý definiční znak zákonného důvodu pro odmítnutí informace formulovaného v § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, tj. zda by poskytnutí dané informace ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces, je v přezkoumávaném případě naplněn.

Vzhledem k výše uvedenému tedy odvolací orgán dospěl k závěru, že povinný subjekt v daném případě prokázal a zdůvodnil, že jsou skutečně naplněny definiční znaky zákonné výluky zakotvené v § 11 odst. 4 písm. a) InfZ z obecné povinnosti poskytovat informace. Zároveň je ale nutno zdůraznit, jak bylo výše rozebráno, že v rámci odůvodnění vztahujícího se k problematice naplnění definičních znaků uvedeného ustanovení InfZ povinný subjekt uvedl i skutečnosti, které jsou pro danou problematiku irelevantní, případně dokonce způsobují i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v daných částech (tj. problematika odkazu na ujednání se společností WARIDO a problematika zveřejnění případně poskytnuté informace).

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí se dále povinný subjekt zabýval testem proporcionality, kdy porovnal proti sobě stojící právo na informace a konkurující právo, které chrání probíhající trestní řízení, které je zde prezentováno zákonnou výlukou zakotvenou v § 11 odst. 4 písm. a) InfZ. V přezkoumávaném případě by tedy mělo být vzájemně poměřeno právo na informace a veřejný zájem na naplnění účelu trestního řízení.

Odvolací orgán se problematice testu proporcionality, resp. testu veřejného zájmu podrobně věnoval ve svém předcházejícím rozhodnutí ze dne 8. 2. 2021, č.j. KUOK 13309/2021.

Povinný subjekt v rámci posouzení prvního kritéria testu, tj. kritéria vhodnosti uvádí, že hledá odpověď na otázku, „*zda poskytnutím předmětného auditu a omezením veřejného zájmu na naplnění účelu trestního řízení lze dosáhnout požadovaného cíle, kterým je v daném případě kontrola výkonu veřejné správy.*“ V rámci posuzování druhého kritéria testu, tj. kritéria potřeby, povinný subjekt uvádí, že „*jde o porovnání legislativního prostředku, omezujícího základní právo resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňující dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod.*“ V případě prvních dvou kritérií testu veřejného zájmu odvolací orgán dospěl k závěru, že povinný subjekt správně formuloval otázky, které má v rámci posouzení těchto kritérií vyřešit, avšak odpovědi uvedené u těchto otázek na ně neodpovídají a nekorespondují s nimi.

V rámci posouzení třetího kritéria testu veřejného zájmu, tj. kritéria porovnání závažnosti v kolizi stojících základního práva a veřejného zájmu pak povinný subjekt vyhodnocoval, zda má být upřednostněno právo na informace či veřejný zájem na naplnění účelu trestního řízení. K této části testu veřejného zájmu je nutno uvést, že povinný subjekt zde tentokrát již podrobněji rozebral konkurenci proti sobě stojících práv a uvedl důvody, které jej vedly k závěru o upřednostnění ochrany veřejného zájmu v podobě naplnění účelu trestního řízení.

Ve věci provedeného testu veřejného zájmu tedy odvolací orgán dospěl k závěru, že

v daném případě povinný subjekt test proporcionality v prvních dvou bodech neprovedl takovým způsobem, jak má být dle závěrů konstantní judikatury prováděn, kdy povinný subjekt nevyhodnotil řádně kritéria „vhodnosti“ a „potřebnosti“ v rámci dané testu.

Odvolací orgán však dále připomíná, jak již uváděl ve svém předcházejícím rozhodnutí, že při provádění vlastního testu proporcionality může povinný subjekt postupovat podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017, v němž Ústavní soud k provádění tohoto testu (poměřování konkurujících si práv) konstatuje (cit.): *„Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti;... soudy jsou k tomu vybaveny podstatně lépe, mj. běžně pracují s testem proporcionality.“*

S ohledem na tento závěr Ústavního soudu je dle názoru odvolacího orgánu možno na celý test proporcionality provedený v rámci napadeného rozhodnutí z hlediska jeho obsahu nahlížet jako na neformální úvahu o vzájemné konkurenci práva na informace a veřejného zájmu na řádném průběhu trestního řízení. Odvolací orgán dospěl k závěru, že z tohoto neformálního pohledu je možno test vyhodnotit jako dostatečně provedený a přezkoumatelný. Povinný subjekt přiléhavě uvádí, že v daném případě oznámil OČTŘ skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin a je potřeba provést kontrolu veřejné správy i ze strany povinného subjektu. Dále povinný subjekt uvádí, že by mohl poskytnutím požadované informace zmařit účel trestního řízení, ke kterému dal sám podnět a že požadovaná informace by neměla být poskytnuta do doby, dokud OČTŘ neukončí fázi prověřování a zajišťování důkazů pro případ vyhodnocení, zda skutečně došlo k porušení trestněprávní normy. Dále pak povinný subjekt opětovně zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že žadatel je osobou blízkou (pravděpodobně má zde povinný subjekt na mysli, že je žadatel osobou blízkou osobě, která byla v inkriminované době ve vedení povinného subjektu, jak uvádí na straně 2 přezkoumávaného rozhodnutí), mohl by negativně ovlivnit zajištění některých důkazů nebo případně ovlivnit další osoby v jejich výpovědích.

Odvolací orgán tedy uzavírá, že provedený test proporcionality naplňuje nároky na něj kladené, když dostatečně vyhodnocuje střet daného práva a zájmu.

K odvolacím námitkám odvolatele pak odvolací orgán uvádí následující. Odvolatel obdobně jako ve svém předcházejícím odvolání namítá, že mu nebylo zasláno na vědomí sdělení OČTŘ, jak je uvedeno ve třetím odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k rozhodování povinného subjektu o odmítnutí předmětné žádosti o informace je irelevantní, zda bylo případně zasláno žadateli dané vyjádření OČTŘ či nikoliv. Pokud však k zaslání nedošlo, je pro žadatele matoucí o zaslání vyjádření v odůvodnění rozhodnutí hovořit a opakovaně jej do rozhodnutí uvádět.

Dále pak odvolatel poukazuje na ujednání povinného subjektu a autora auditu, a také na problematiku případného zveřejnění auditu. K těmto otázkám se již odvolací orgán výše v rámci tohoto rozhodnutí vyjádřil.

K námitce odvolatele o tom, že na veřejných zastupitelstvech obce byla sdělena možnost se s auditem seznámit v listinné podobě na obecním úřadě, je nutno uvést, že v přezkoumávaném případě se jedná o konkrétní žádost o informace, jejíž odmítnutí vychází ze současného právního stavu, kdy je poskytnutí informace vyloučeno zákonnou výlukou zakotvenou v § 11 odst. 4 písm. a) InfZ.

K námitce odvolatele týkající se osoby blízké žadateli je nutno uvést, že povinný subjekt neuvádí, že by o této skutečnosti dříve nevěděl, jen tentokrát danou skutečnost podrobněji rozvedl a zařadil do odůvodnění svého rozhodnutí.

Odvolací orgán závěrem konstatuje, že se v souladu s § 16 odst. 4 InfZ zabýval tím, zda lze v posuzovaném případě vydat tzv. informační příkaz, tj. vykonatelným

rozhodnutím přikázat povinnému subjektu poskytnutí požadovaných informací odvolateli, přičemž dospěl k závěru, že toto nelze. Uvedený § 16 odst. 4 InfZ totiž říká, že *neshledá-li nadřízený orgán důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti nebo jeho část a řízení v tomto rozsahu zastaví. Současně rozhodnutím přikáže povinnému subjektu informaci poskytnout.* V daném případě však odvolací orgán dospěl k závěru, že v současnosti existuje zákonný důvod pro odepření požadované informace spočívající § 11 odst. 4 písm. a) InfZ.

V důvodů výše uvedených, tj. z důvodu zkrácení práv dotčených osob a také z důvodu nepřezkoumatelnosti části daného rozhodnutí však odvolací orgán nemůže přezkoumávané rozhodnutí povinného subjektu potvrdit. Odvolací orgán tak nemá v této situaci jinou zákonnou možnost než vrátit danou věc povinnému subjektu k novému projednání.

P o u č e n í

Proti rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 věta první správního řádu).

Mgr. Šárka Calábková
vedoucí oddělení legislativy a dozoru

Rozdělovník:

1. [redacted]
2. WARIDO Audit s.r.o., IČ 268 44 257, Na Pradle 3389/8a, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava – účastník podle § 27 odst. 2 správního řádu
3. povinný subjekt
4. spis

Krajský úřad Olomouckého kraje
prostřednictvím
Obec Držovic
Jaroslav Studený, starosta obce

OBEČNÍ ÚŘAD DRŽOVICE	
SPISOVNÍ ČÍSLO: 00/166/2021-110	1
DOŠLO 15. 03. 2021	HOD/MIN 06:10
POČET LISTŮ: 1	POČET PŘÍLOH: 1
SPISOVNÍ ZNAK: 10.1	SKART. ZNAK: 115

V Držovicích dne 15. 3. 2021

Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci

Opětovně podávám odvolání proti rozhodnutí Obce Držovice ze dne 26.2.2021 (doručeno 2.3.2021), č.j. OÚ/132/2021, kterým odmítá moji opakovanou žádost o poskytnutí informace v souladu se zákonem o informacích. Opětovně nezbývá než konstatovat, že se obec nevypořádala s tím, co opakovaně rozhodl Krajský úřad.

Odůvodnění obce nelze považovat za nic jiného než snůšku neopodstatněných výmluv a nepravdivých tvrzení (např. o seznámení žadatele se sdělením OČTŘ). Audit byl pořízen z veřejných prostředků. Odvolávat se na nezákonné ujednání s vyhotovitelem auditu je tedy rovněž zcela zcestné a odsouzení hodné a uráží občany obce, kteří volili zástupce obce za účelem, aby tito řádně hospodařili s prostředky, které obci plynou ze státního rozpočtu, a které občani svou činností pomáhají vytvářet. O to víc, když opakovaně na dotaz občanů na veřejných zastupitelstvech byla sdělena možnost seznámit se s obsahem auditu v listinné podobě na obecním úřadě. Nikdy zde nepadlo sdělení, že by se s auditem nemohla seznámit jiná osoba než občan obce, takže tvrzení o zveřejnění na úřední desce etc. je zcela vágní. Stejně tak tvrzení o osobě blízké žadateli. Tato skutečnost je vedení obce známa od prvního podání žádosti žadatele dle informačního zákona a uvědomuje si ji teprve teď, když se s tímto tvrzením ohání?!

Ve zbytku odůvodnění nelze opakovat víc, než co už několikrát odvolací orgán sám sdělil. Starosta obce zjevně není schopen za obec se s žádostí o poskytnutí informace vypořádat.

S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Krajský úřad Olomouckého kraje, jako příslušný nadřízený správní orgán, zrušil napadené rozhodnutí, a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání současně s tím, že přikáže povinnému subjektu požadovanou informaci poskytnout (§ 16 odst. 4 infozákona).

Vydání tzv. informačního příkazu považuji současně za jediný efektivní způsob řešení ze strany odvolacího správního orgánu, a to i v případě, že by mu povinný subjekt opět neposkytl kompletní spisový materiál včetně požadované informace, když postup povinného subjektu je veden účelovou a obstrukční snahou za každou cenu požadovanou informaci nevydat.

